STAND DER MAAN.

2 Januarij . . . . LAATSTE KWARTIER.
9 . . . . . NIEUWE MAAN.
18 . . . . . EERSTE KWARTIER.
25 . . . . . VOLLE MAAN.

WATERGETIJDEN.

		Hoog Water.	Laag Water.
28	ZATURDAG . . . . 's morg.	6-57	's av. 7-16
29	ZONDAG	7-35	7-54
30	MAANDAG.	8-15	8-35
31	DINGSDAG	9-18	9-18

SURINAAMSCHE COURANT.

A°. 1833. ZATURDAG, DEN 28sten DECEMBER. N°. 104.

PARAMARIBO.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

Den 27 December 1833.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, van den 24sten dezer, N°. 1453/1360, den Heer SALOMON DE LA PARRA, wiens beurt het was om als Lid van den Kolonialen Raad op 1sten Januarij 1834 af te treden tot Lid van den Kolonialen Raad zijnde herkozen geworden; — is aan denzelven bij opvolgende resolutie van denzelfden dag, N°. 1454/1361, bij voordurlng opgedragen geworden het Heemraadschap der Divisie *boven Suriname.*

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

Den 27 December 1833.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, dd. 24 dezer, N°. 1455/1362, is het Heemraadschap der Divisie *Saramacca* van en met den 1sten Januarij 1834 opgedragen aan het Lid van den Kolonialen Raad W. C. KENNEDIJ, — terwijl voor het overige in de verdere Heemraadschappen geene verandering is gemaakt.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

MILITAIR BUREAU.

Den 27 December 1833.

Door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, ter gelegenheid van het op handen zijnde *Nieuwjaars-Feest*, des voormiddags om *negen* uren, ten Gouvernements-Huize *Publieke Audientia* zullende worden verleend, aan de verschillende CIVIELE EN MILITAIRE AUTHORITEITEN EN AMBTENAREN, mitsgaders aan de PARTICULIERE PERSONEN, dewelke zich daartoe mogten aanbieden.

Zoo heeft de ondergeteekende de Eer, zulks door deze ter kennisse van het Algemeen te brengen.

De Chef van den Staf,
R. H. ESSER.

PLAATSELIJKE POLICIE.

De Procureur Generaal der Kolonie *Suriname* herinnert, bij de op handen zijnde *Oud-* en *Nieuwjaars-Dagen*, elk en een iegelijk aan het verbod en de strafbepalingen *tegen het afschieten van Vuurwapenen en afsteken van Vuurwerken*, zonder onderscheid, *op de Binnenplaatsen, Erven en openbare Straten*, vervat in de Publicatie van 19/25 November 1828.

In het vertrouwen, dat de Ingezetenen met de Policie zullen medewerken door dit verbod te doen kennen en naleven door allen, op welken zij vermogen hebben, zal allerwegen tegen overtreding van hetzelve gewaakt en tegen de overtreders afdoende straffen worden ingeroepen.

Paramaribo den 27 December 1833.

De Procureur Generaal voornd.,
PH. DE KANTER.

SCHEEPSTIJDINGEN.

Binnengekomen.

Den 25sten dezer, het Schip *de jonge Gerhard*, Kapt. *Jaske*, van Amsterdam.

Idem, het N. Am. Schip *Jane*, Kapt. *T. J. Foster*, van Gloucester.

Den 25sten, het Schip *Wilhelmina en Maria*, Kapt. *J. J. Bart*, van Amsterdam; Passagiers de Heeren *M. Jacobs* en Echtgenoot en *F. A. Muller* en Bediende.

MENGELINGEN.

DE TWEE VRIENDEN.

(Vervolg van N°. 103.)

Robbert liep in den beginne onophoudelijk voort zonder om te zien; en begaf zich vervolgens langs eenen omweg naar den heuvel, welken hij wel vermoeid maar niet uitgeput bereikte. Doch helaas! hij zocht er zijnen vriend te vergeefs. Hij wierp zich onder den boom neder en wachtte daar tot den avond, maar *Jakob* verscheen niet. Met elk uur werd hij treuriger en het vermoeden pijnigde hem, dat zijnen makker iets noodlottigs bejegend of wel, dat hij in de handen van zijnen Vader mogt gevallen zijn, die hem zeker weder mede na huis terug gevoerd had. Het laatste denkbeeld kwam hem als het waarschijnlijkste voor.

Wat zou hij nu doen? terug keeren en in het lot van zijnen Vriend deelen? Ja! zijn hart porde hem wel toe aan, maar zijn hoofd verzette zich met kracht tegen dit voornemen; de eeuwig durende slavernij, de onbuigzame hardheid van zijn' Vader, het eenzelvige leven te huis en de onmogelijkheid om zijnen Vriend en zich zelven voort te helpen, dit alles in het vervolg... van den terug togt. Doch schrikte hem... aan den anderen kant de goede *Jakob!* — Wat hier te kiezen?

Verstand en neiging behaalden eindelijk de zegepraal; hij liet met een verscheurd hart zijn' Vriend voor eenigen tijd varen en besloot het ideaal van zijn geluk in de ruime wereld te gaan op zoeken. Het hier omtrent bij zich zelven eens geworden zijnde, sprong hij snel van den grond op en zag met betraande oogen naar de Oostzijde, waar zijne geboorteplaats lag en waar zwarte wolken en donkere nevels den horizon bedekten, — hetzelfde plekje, waar zoo vaak drukkende wolken en nevels de genoegens van zijne jeugdige dagen vergald hadden. » Vaarwel, stille dorpje!” riep hij weemoedig uit. » Menig vermaak heb ik in uwen omtrek met broeder *Jakob* genoten maar ook menige bittere smart, en daar mij de toekomst hier waarschijnlijk meer leed en slagen, dan vreugde en genot zoude berokkenen, zoo zeg ik u hiermede vaarwel. Ach! wie weet voor hoe lang! Adieu lieve Vader! God weet, dat mij bij dezen laatsten groet het hart bloed, maar ik moet dien uitspreken. Gij meendet het goed met uwe harde tucht, maar ik meen het ook goed met mijnen rug, nu ik dien in veiligheid wil brengen. De lieve God zal het mij, hoop ik, vergeven, dat ik u in uwen ouden dag hulpeloos achterlaat en uwe oogen nimmer toedrukken zal, maar — gij hebt er mij zelve toe gedwongen. — Adieu beste Broeder *Jacob!* Gewis hebben zij u weder geknipt. Nu, de Voorzienigheid geve, dat wij elkander spoedig onder gunstigere omstandigheden weder ontmoeten! Waar ik mij ook moge bevinden, ik zal altijd met hartelijke liefde aan u gedenken. Doe ook zoo omtrent mij” voegde hij er snikkendebij. » Adieu, duizendmalen adieu! — » Maar waarheen nu?” Hij stond een oogenblik in twijfel en riep vervolgens, zijnen hoed in de hoogte werpende, » het lot mag beslissen!” — De Zuid-oosten-wind voerde den hoed naar het Noordwesten en onze *Robbert* volgde deszelfs rigting, terwijl hij aan die zijde den heuvel afsnelde. » Dat is waarlijk zoo kwaad niet!” sprak hij onder het gaan bij zich zelven. » Dien weg uit ligt *London*. Ik wil dat groote Nest wel eens van nabij bezien.”

Maar hoe verging het intusschen onzen goeden *Jakob?* Slecht, zeer slecht! het vermoeden van *Robbert* was zeer gegrond. De arme Jongen was weder geknipt. Men vindt menschen, die tot lijden schijnen geboren te zijn, even als sommige huisdieren tot dragen en trekken. Alles mislukte hen; zij verliezen om zoo te spreken het brood uit den mond en breken, in een' leuningstoel zittende, de beenen, terwijl anderen weder zonder moeite zich van de heerlijkste gaven der fortuin maken; waar de laatsten onkruid of wel in het geheel niets zaaijen, daar oogsten zij het beste graan in, en in plaats van den *strop*, die hun van regtswege toekwam, vallen hun ... Ordres lint en Kruis... ten...

Tot de eerste soort van menschen behoorde buiten kijf de jonge *Salmon*. Toen hij volgens het genomen besluit van *Robbert* scheidde en alleen zijne vlugt voortzette, waren voor hem dezelfde middelen aanwezig, welke zijnen Vriend ten dienst stonden, maar niet hetzelfde geluk en dezelfde goede uitslag. Terwijl hij naar het kreupelbosch heen snelde, zag hij gedurig angstig naar zijnen vervolger om, of deze hem ook digt op de hielen zat; maar — wie achterom ziet, heeft van voren geene oogen. Naauwelijks had hij een twintig voetstappen afgelegd, toen hij onvoorziens in eene greb trad en plof! — daar lag hij op den grond. Eer hij weder op de been was, had Vader *Salmon* hem bijna ingehaald; hij snelde voort, maar nog altijd met de oogen in den rug. Eensklaps liep hij tegen een' boom, dat hem het hoofd draaide en hij bewusteloos ter aarde viel. Toen hij weder bij zijne zinnen kwam, bevond hij zich in de magt van zijnen Vader, dien hij thans naar huis moest volgen. Slechts in één punt hield hij kloekmoedig vol; hij wilde naauwelijk het verdere plan en den weg, welken zijn makker ingeslagen had, volstrekt niet verraden. Op de dringende navorschingen van de beide Ouden antwoordde hij zeer slim, dat zij afgesproken hadden, in het naastbijgelegene dorp elkander weder te zullen opzoeken. Door deze welgekozene list redde hij *Robbert*, want natuurlijk vond men niet alleen dezen niet in het genoemde dorp, waar de beide Vaders op hem loerden, maar men ontdekte zelfs niet het geringste spoor van hem, weshalve de knaap gelegenheid had om ongehinderd zijne vlugt te vervolgen.

Berklei spuwde vuur en vlam tegen den wildzang, die zich niet wilde laten vangen; hij krabde gramstorig achter de ooren en volgde met weerzin zijnen Buurman naar huis. In stilte koesterde hij, ten minste in den beginne, nog de hoop, dat de vlugteling zoude terug keeren, maar dit geschiedde niet, hoe wel Papa thans bij herhaling beloofde, dat hij hem alle straf zou kwijt

Jakob kwam weder te huis en bragt daar even als voorheen zijn leven in stille treurigheid door. Zijne zwaarmoedigheid nam zelfs toe, want in de eenzaamheid miste hij nu *Robbert*, de trouwe kameraad, die steeds gewoon was hem op te beuren en hem zelfs vaak in een' vrolijken luim wist te brengen.

Zoo de jonge Vrienden voorheen met hunnen blik in de toekomst hadden kunnen doordringen, zij zouden niet hebben willen ontsnappen. Hadden zij slechts één jaar geduld gebruikt, zij hadden elkander de bange scheiding bespaard en waren van allen dwang bevrijd geweest; een jaar na de ontsnapping van *Robbert* bevonden zich de beide Ouden reeds in het rijk der dooden. Zij stierven even als zij geleefd hadden, met elkander in de uitoefening van hun beroep. Op zekeren dag, terwijl zij in zee waren, bezig met de vischvangst, verhief zich het wakkere koeltje tot een' orkaan, en hunne schuit sloeg om. *Salmon* geraakte bij het na onderen zinken met zijne voeten in de digte struiken van een zeegewas verward: *Berklei*, die een geoefend zwemmer was, dook onder om zijnen lotgenoot te redden, maar deelde in zijn ongeluk. Den volgenden morgen wierpen de golven het lijk van den laatsten op het strand.

Jacob was onuitsprekelijk bedroefd over den dood van zijnen Vader en stortte ook vele tranen om het gelijk verlies van zijnen hartvriend. De verlatene, die nu van de overige wereld als afgesneden scheen, verzonk in eene diepe zwaarmoedigheid, welke eindelijk tot krankzinnigheid zoude overgeslagen zijn, zoo niet de Predikant van het dorp, die hem kende en toegenegen was, zich zijner aangetrokken had. Deze waardige Geestelijke sprak hem op eene vertroostende wijze toe en wekte in hem godsdienstige gevoelens op, welke balsem in zijne wonden goten en hem door de zalige hoop des wederziens de noodige gemoedsrust verschaften. Toen de brave Leeraar het zoo verre gebragt had, dat hij weder lust in het leven kreeg, opende hij hem het vrolijke [illegible] een post van schoolmeester in een nabijgelegen dorp. Zulk een werkkring was steeds het toppunt der wenschen van een zachtaardigen Jongeling geweest: de nabijzijnde vervulling van dit doel boezemde hem nieuwe gehechtheid aan de wereld en de menschen in, en verzoende hem bijna geheel met zijn lot.

Voorzien van eenen aanbevelingsbrief van zijnen eerwaardigen Vriend aan den Predikant van het gezegde Dorp nam hij de reize aan, en verkreeg, na afgelegde proeve van zijne kundigheden, toezegging op den post van den reeds bejaarden onderwijzer, welken hij nu bij voorraad als Substituut in zijne ambtsverrigtingen moest bijstaan. Deze beminnenswaardige grijsaard nam hem bij zich in huis en deelde zijn inkomen met zijnen ijverigen en getrouwen medehelper.

Jakob beleefde hier gouden dagen, want hij zwom in zijn element en echter — altijd ontbrak er nog iets aan zijn gewenschte lot; zijn geliefde *Robbert* was er niet en dezen had hij zoo gaarne tot deelgenoot van zijn geluk gemaakt.

De oude Onderwijzer stierf eerst na verloop van eenige jaren, maar onze *Jakob* verlangde niet naar den dood des ouden Mans, want hij had eene kinderlijke liefde voor hem opgevat en was met zijnen staat te vreden. Bij het overlijden van zijnen vaderlijken vriend, volgde hij dezen in zijn ambt op. Hetzelve gaf hem zeker maar een sober bestaan, maar het strookte met zijne neigingen, en zijne wenschen zouden bevredigd geweest zijn, zoo hij de speelgenoot van zijne jeugd niet had moeten missen. De vervulling van zijn beroep was zijn geluk, de lust van zijn leven. Dit ging een' geruimen tijd zoo voort, maar in het vervolg ontkiemden er bij hem geheime wenschen en zoete verlangens. Tegen hem over woonde de arme weduwe van eenen handwerksman; de vrouw was ziekelijk, maar twee harer nichten, de achtergeblevene dochters van hare Zuster, een paar allerliefste meisjes, kwamen bij haar inwonen, om haar optepassen en door vrouwelijke handwerken voor haar onderhoud te zorgen.

De jonge *Salmon* begluurde met stil vermaak de goede, werkzame Meisjes, wier onafgebrokene vlijt met hare ingetogenheid en onopgesmukte vriendelijkheid wedijverde. Inzonderheid schepte hij behagen in het stille *Doortje* met hare donkere, ernstige oogen, die altijd zoo aandachtig luisterde in de Kerk, terwijl hare jongere Zuster zich bij wijlen eens meer aan hetgeen haar omringde, dan aan de preek scheen te laten gelegen leggen. Spoedig kreeg hij een' onwederstaanbaren trek om het lieve *Doortje* van naderbij te leeren kennen, waartoe zich als van zelve de gelegenheid aanbood. In hetzelfde huis dat zij bewoonde, waren twee kinderen, die zijne school bezochten en zich dikwerf bij de beide Zusters ophielden. Onder een zeker voorwendsel ging hij aldaar de kleinen opzoeken en maakte tevens met het bevallige *Doortje* kennis, die hem wel op een' gepasten afstand, maar toch vriendelijk ontving, op eene wijze, welke de schoone hoop bij hem deed geboren worden, dat zij hem niet ongenegen was; ook de jongere Zuster, luchtiger en vrolijker van aart, dan *Doortje*, was zeer vriendelijk jegens onzen *Jakob*, en noodigde hem zelfs bij het heen gaan, dat hij zijn bezoek eens zoude hervatten.

De eerste stap was gedaan, men had kennis gemaakt en werd ras meer en meer gemeenzaam met elkander. *Jakob* maakte eerlang uit de inwendige gesteldheid van zijn gemoed en uit het gedrag van *Doortje* op, dat hij beminde en weder bemind werd. Na eenig tijds verloop beleed hij met een kloppend hart en nedergeslagene oogen zijne liefde, en met een' zachten blos op de wangen gaf het Meisje te kennen, dat zij hem niet ongenegen was. De betooverende glans van zijn nieuwe geluk deed hem voor eene poos al het overige en bij gevolg *Robbert*, van wien hij nooit iets meer gehoord had, vergeten. — Ja, ja, waar de liefde aan de groote deur aanklopt, daar wist men de vriendschap het achter poortje uit. Zonneschijn geeft betere warmte dan schoorsteen vuur, en de liefde wordt alleen door de liefde gekend! —

Het jonge paar dacht zeer natuurlijk aldra aan eene echtverbindtenis, maar toen men hierover begon te spreken, vertoonden zich dadelijk vreesselijke zwarigheden. *Salmon's* ambt verschafte hem zelven naauwelijks een toereikend bestaan, en *Doortje* was niet alleen dood arm, maar lag ook onder de heilige verpligting om voor hare hulpelooze Moei zorg te dragen. Aan deze omstandigheid herinnerde de Zuster de Geestelijke het jonge paartje. *Jakob* toonde zich wel terstond gereed om de oude Vrouw bij zich in huis te nemen, maar het ontbrak hem ten eenemale aan middelen tot de eerste, noodzakelijke inrigtingen van een huishouden.

Thans viel aan den in het naauw zittenden minnaar op eens zijn' Vriend *Robbert* weder in. »Ach!" — zuchtte hij — »was *Berklei* slechts hier. Zijn opgeruimde geest, zijne scherpzinnigheid wist overal middelen en uitwegen te vinden; hij zoude mij bij staan en ten goede raden." Maar Broeder *Robbert* was nu eenmaal niet bij de hand en de arme *Jakob* verzonk als na gewoonte in diepe treurigheid, omdat het niet gaan wilde, zoo als hij het gaarne zag. Zijn geliefde *Doortje* wist ook geen' raad en trachtte haar hart door gebeden te verligten, maar daar haar gebed even zoo weinig scheen uit te rigten als de Jeremiaden van *Salmon*, zoo verloren beide ten laatste bijna allen moed; alleen *Doortjes* vrolijke Zuster bleef onbekommerd en hield hunne hoop staande.

»Hebt geduld, Kindertjes!" sprak zij op zekeren dag, toen er aan hare zijde eene Deut gezocht werd. Wanneer de Hemel er niets tegen heeft, dat gij beide Man en Vrouw wordt, dan zal hij u ook de middelen niet onthouden, maar gij moet u naar de omstandigheden voegen en even als de Schippers zoo lang laveren, tot dat de wind u gunstig wordt. Of hebt gij zoo veel haast? Ja, dan moet gij nemen, wat er bij staat of u zelve weten te helpen. Daar gij dit echter niet kunt, is het best, dat gij mijnen raad volgt, en al wachtende hoopt."

De voorslag was wel gemeend, maar in zulke omstandigheden zwaar in de uitvoering. *Amor* heeft vleugelen, de liefde wil dus altijd pijl snel haar doel bereiken. Niets op de wereld is beter met een Courier te vergelijken dan een verliefd paar; beide hebben met elkander gemeen, dat zij nooit te schielijk de plaats hunner bestemming kunnen bereiken!

Ongeveer vier weken, nadat de jongere Zuster aan het minnende paar dien kostelijken raad gegeven had, reed eene gewone post koets, volgepropt met menschen, over den straatweg van *Londen* naar *York*. Het reis gezelschap bestond grooten deels uit Vrouwen; er waren slechts drie manspersonen in den wagen; een grijsaard, een manke geleerde en een jong Man met een verbrand gelaat en zwarte, fonkelende oogen, behoorende, naar het scheen tot den deftigen Middelstand. De laatste was zeer spraakzaam, en wikkelde, zoo dikwerf hij kon, zijn buurmeisje, eene bevallige bruinet, in een gesprek; de vrolijke kleine scheen zich gaarne met den Vreemdeling te onderhouden en hare naïve antwoorden duidden een' levendigen geest aan, hetgeen haren buurman bijzonder scheen te gevallen.

Het gesprek viel eindelijk tegen den avond, toen men in de nabijheid van een groot bosch kwam, op de straatrovers, die niet zelden dezen weg onveilig maakten. Men sprak ook over de beste wijze, om, in gevalle van nood, zijn geld voor dit volkje te verbergen. Elk geloofde de beste manier te kennen. Het jonge Meisje was luidruchtig en vrolijk en scheen geheel zonder vrees te zijn. »O! bij mij zullen zij het nooit vinden" — zeide zij — »ik draag mijn gansche vermogen in eene banknoot van tweehonderd P. St. bij mij maar geen roover zal er op verdacht zijn, dat dit papier in mijn' schoen ligt."

Een half uur later werd de wagen inderdaad door eene rooversbende omringd, welke met vreesselijke bedreigingen den reizigers hun geld afvorderde. Aan het bieden van tegenstand was bij het aantal Vrouwen, den Grijsaart en den invaliden Geleerde niet te denken; elk reikte dus aan den hebzuchtigen hoop eenig geld toe, maar het was niet genoeg.

»Wat wil dit vodsige beetje beduiden!" bromden eenige, den snaphaan gereed houdende. »Hebt gij niet meer?" — »Neen!" klonk het eenstemmige antwoord van alle zijden. »Ik weet, dat gij nog veel achter gehouden hebt," — zeide de aanvoerder — »maar maak geene zwarigheden; wij zullen u wel de zakken doorzoeken. Wij moeten ten minste nog honderd Pond hebben, zoo gij ongestoord wilt voortreizen."

»Honderd pond?" riep de jonge Man. »Wanneer gij den schoen van mijn buurmeisje doorzoekt, zult gij zelfs eens zooveel vinden."

Het voorheen zoo vrolijke Meisje verbleekte en gilde luid van angst en schrik; het gansche gezelschap mompelde tusschen de tanden, maar de roovers stoorden er zich niet aan. Zij trokken het biddende Meisje den schoen van het nette voetje, vonden tot hunne blijdschap de banknoot, bedankten met eene spotachtige beleefdheid en lieten den wagen verder ongemoeid voortrijden.

Elk wendde zich nu met verwenschingen en verwijten tot den jongen mensch; de vrouwen ontlastten hunne verontwaardiging tegen den afschuwelijken in de uitgezochtste leelijke titels; men noemde hem een' booswicht, een medelid van de bende, en bejammerde het, dat de wetten des lands niet gedoogden, dat men zulk eenen ellendeling met de nagels de oogen uit het hoofd krabde; zelfs de stille Grijsaart schold den aangever in het gezigt voor eenen schelm uit. Het beroofde Meisje weende luid en verzekerde, dat zij met dit geld haar eigen geluk, en het geluk en de rust van anderen, om kort te gaan, dat zij er alles mede verloren had.

(*Het vervolg hierna.*)

Ter Drukkerij van GEBROEDERS SERRES.